

μα μέσα στο σκοτάδι. Λίγα βήματα πω μπρός διέκρινα κάτι ν' άσπριζε μέσα στη νύχτα, Πληρώσαα προσεκτικά και είδα ότι ήταν ένα μαριζάρο μνημείο.

Η άνωκάλη αυτή με φώτιζε άσπρά. Το έρειπωμένο κτίριο ήταν γάιφτα παλιά έγκληση και το μέρος που βρισκόμουν τώρα το νεκροταφείο της.

Όστόσο, δεν φοβήθηκα.

Άντιθέτως, Έκανα το σπαρτό μου, εύχαρίστησα το Θεό για τη διάσωση μου απ' τα θεία, κάθισα πάνω στο μνημείο κι άρχισα να γράφω γρήγορα—γρήγορα στο όπλο μου.

Ήμουν βέβαιος πως ό βριζολάκας θα με κυνηγούσε ως το μέρος αυτό, πως δεν θ' άργούσε να παρουσιασθώ...

Και δεν είχα άδικο.

Μόλις τελείωσα το γέμισμα του τουφεκιού μου, άκουσα δεξιά, έξω απ' τον μαντρόθυλο του νεκροταφείου, έναν ήχο που θύμιζε και σε λίγο πρόβαλε πάνω απ' τον τοίχο ένα κεφάλι...

Ήταν αυτός!...

Τά μάτια του ξεγύγαν κατακόκκινα, ματωμένα θαρρείς, σαν τών λύκων.

Στάθηκε γά μιά στιγμή, κάρφωσε το φοβερό βλέμμα του έπάνω μου κι έστρεψε πάλιν πάνω στη σάχη του τοιχού άόρατος.

Μ' έβλεπν την τσαχαλι που αισθανόμουν, σήκωσα το όπλο μου, έτοιμος να πυροβολήσω.

Ό άπαισιος ζώνερος, αν κι έβλεπε πως τον σπιάδινα, δεν έδειξε κανένα φόβο.

Με κίτταξε μόνο, με κίτταξε άγρια, λυσσομμένα...

Μη μπορώντας ν' άνθίξω στο κίτταγμα του αυτό, γρήγορα κάρη τόσο άλλωδ τα μάτια μου.

Μόρσαα όμως στο μεταξί αυτό να διασχίω κάτι που μ' ένδιεφερε.

Ό δεξιάς κρόταφος του βριζολάκα ήταν κατασπικωμένος, από αίμα άσπράδες, από αίμα το όποιο έτρεχε άκουα, γιατί κάρη τόσο σήκωνε το χέρι του και σφουγγίζονταν...

Τι πάλη ήταν αυτή; Τον έλεγε χιτωνίσει ό Δημήτριος ή ήταν ένα από τά τραύματα που του προξένησαν ή σφαίρες τών τουφεκιών μας;

Όσοιδήποτε ό άπαισιος βριζολάκας φωνάζονταν έξωκερτικά έρεθισμένο.

Άκουσα τά δόντια του να τριζακούν και μ' έβλεπε κείνος ιδρώτας.

Έξαφνα το άνθροπόμορφο αυτό τέρας πήδησε κάτω απ' το μαντρόθυλο, Έκανε ένα βήμα έμπρός και στάθηκε πάλι.

Άρχισα να παραξενεύομαι. Γιατί δεν όρμησε εναντίον μου; Τι φοβόταν;...

Τι κίτταξε κείνος έτσι προσεκτικά; Όχι έμένα πλέον. Το βλέμμα του ήταν τώρα κωφομένο στο μέρος που καθόμουν.

Ήξερα καλά ότι είχα καθίσει πάνω σ' ένα μαριζάρο μνημείο. Τι σχέδια ύπήρχε άραγε μεταξύ του μνημειώσε αυτού και του βριζολάκα;

Ποιός να κοιτότανε τόν αιώνιο ήθνο κάτω απ' την επιτάφια αυτή πλάνα;

Έξαφνα ό βριζολάκας ξεσκακνήθηκε. Γύρισα την κάρη του όπλου μου εναντίον του.

Μά δεν ήθεε προς το μέρος μου. Άρχισε να σφουγγουρίζει γύρω απ' το μέρος που καθόμουν, κρατώντας πάντα την ίδια άποψισα.

Έκανα, κατ' ανάγκη, κι έγω το ίδιο, για να μη μου ρεχτεί άποψίτως.

Έα τέλος, ό βριζολάκας στάθηκε κάτω από ένα κυπαρίσσι. Σήκωσε το χέρι του, μούδειξε τη σφαιμένη του γροθιά και μου έλεε:

— Σκάλε!... Γενιά τών σκουληριών, κάρη σπαγίνα τών αματωσε μου θα την πληρώσεις και με μιά ζωή απ' τούς δικούς σου... Θα πεθάνεις έσο πρώτος, σκάλε... Ό σύντροφός σου εινε στα χέρια μου... Τού τομάζου τόν πιό σκληρό θάνατο... Όλοι θα πεθάνετε... Θα ρημάσω τό σπίτι σου... Μετακινήσου απ' τη θέσι σου, δραμερό σκουληρί...

Δεν κρατήθηκα κεία. Τόν σημάδεμα και τόν πυροδότησα. Καμένος κόπος όμως.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιά να δυναμώνη ή φιλία. Μιά ώρακια άπάντησις του δουκέσ ντε Λευίν. Ό Βολταίρος για τόν Ρουσόφ. Τά τελευταία λόγια του Άυτοκράτορος Αύγουστου. Ό Ραφαήλ και οι άνοικονήμετοι καρδινάλιοι. Γιατί ζωγράφισε τούς Άποστόλους κήκικους. Ό Βρισκόνης του Βελταίρου. Τά όπερακια λόγια του στον στρατάρχη Ρισελί, κτλ. κτλ.

Μιά μέρα κάποιος φίλος του πανισχύρου δουκέσ ντε Λουίν του άνέφερε ότι, καθώς διεδίδετο, κινδύνεσε να ύπατάση στη δυναμεία του Λουδοβίκου ΙΓ'.

— Μην πιστεύεις τις διαδόσεις, άπάντησε ό επιηδειότατος αυλικός. Έγώ πωδ άπόκτησα τόση έπιρροή στην Αίδη, ξεφο καλά και να τη διατηρήσω. Κι' αν προαλώ, από κειωδ σε κειωδ, την όρμη του βασιλείου, τό κάνω γιατί μόνο έτσι δυναμίζου το αίσθημα της φιλίας.

Ερώτησαν κάποτε το μεγάλο Γάλλο συγγραφέα Βολταίρο τί γνώμη έχει για τόν έπισημ μεγάλο συνάδελφό του Ρουσόφ.

— Ό Ρουσόφ, άπάντησε ό Βολταίρος, με περιφρονεί, γιατί κάποτε παρεμείλι στους στίχους μου την όμοιοκαταλήξια. Άλλά κι' έγώ με τη σειρά μου, τόν περιφρονώ, γιατί δεν κάνει τίποτε άλλο, παρ'... όμοιοκαταλήξιας!...

Ό αυτοκράτορ της Ρώμης Αύγουστος, λίγο πριν πεθάνει, ρώτησε τούς παριστανόμενους οίσιους και αυλικούς του:

— Τι λέτε, έκαζα καλά τό ρόλο της ζωής μου;

— Θανάσιμα! Του άπάντησαν έξένοι.

— Έ, τότε, επιτρέφετέ μου ν' άποσπώθω έν μέρω τών χειρογραφομένων σας! Πρόσθεσε χαμογελώντας ό έτοιμοθάνατος.

Ό μέγας Ίταλός ζωγράφος Ραφαήλ ήταν εύθιγος και περιφρόνταν πωδ έναν του κατέργων τα έργα. Μιά μέρα δώδ καρδινάλιο του παρατήρησαν ότι σε μιά εικόνα του είχε ζωγραφίσει πωδ κωκκα τα πρόσωπα τών Άποστόλων Πέτρου και Παύλου

— Δεν έχετε άδικο, σεβασμιότατοι, ποίς άπάντησε ό καλλιτέχνης. Άλλά τούς ζωγράφους όποιο εινε πραγματικά στον σφαινό, κατακόκκινα από όρμη, για τόν σικτιά κατάντια, στην όποία βρισκεται ό κήκρος!...

Όταν ό Βολταίρος κατά τα γεράμια του, έπισκέφθη τό Παρίσι, φορτωμένος κεία από δόξα, τό πλήθος του έτοιμους μιά λαμφοτάτη ύποδοχη.

Άσού έγινε και ή επίσημη στήνη του συγγραφέου στη Γαλλική Κομωδία, τόν έπληρώσε ό παλιός του φίλος, στρατάρχη Ρισελί, και του έξέφρασε με σιγνήκη την εύχαρίστησή του για τη λαμφοτήρα της ύποδοχής που του έγινε.

— Κύριε στρατάρχη, του άπάντησε ό Βολταίρος, ό φιλολογικός μου θρίαμβος, συγκινούμενος με τούς πολεμικούς θριάμβους σας, δεν εινε παρ' ά θρίαμβος Άρλεκίνου!...

Ό Γάλλος εύγενής ντ' Αρξανσιόν, μιá ώρα μετά την απόλυσή του απ' τη θέσι του ύποχου τών Έξωτερικών, έγραφε προς τόν διευθυντή του Ταχυδρομείου:

• Δεξιότμη κύριε, αν θυμάστε άκόμα ποιός είμαι, κάντε μου, σās παρακαλώ, την παρακάτω χάρη: κλπ., κλπ.

Ό περίφημος στρατάρχης Τυρέν, βλέποντας κάποτε μερικούς στρατιώτες να αυθόνογιά να μη τούς χιτωνίσουν τά δούζια του έλθρου, τούς έλεε:

— Φίλοι μου, κάντε πωδ καλά να ύποκλίνεστε μπροστά σ' αδέες τις έπισκέπτες!...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΒΑΘΕΙΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

Βαθειά, τή νύχτα, τά μυστικά
Με τ' άνοιχτά φτερά τού άνι-
ρου,
Πετ' ή ψυχή μου, σκάλεσα έ-
στους μυστικούς κόρσιους τού
(Άστέρου.
Τή νύχτα θλέπει όλα σ' άθά-
ρητα (σπης)
Που άποκρυβεί ή πλάνα μέρα.
Τή νύχτ' άκούει όλα τ' άνά-
κοστα
Στόν άπρικόμιστο άέρα:
Βλέπει τών τάφων τά φαντά-
σματα (σμετα
Και τά λευκά στοιχεία τών κά-
στρον
Κι' άκούει τών δέντρων τό με-
γάλο
Και τό περπάτημα τών άστέρων.
Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

